

האוהדים משתוללים

אוהדי מכבי תל אביב, שהתאכזבו מרה משתי הופעותיה האחרונות של הקבוצה בגביע אירופה, נראים בתמונה כשהם מעודדים את אליהם. היכל הספורט מעולם לא ידע שימחה כמו זו שפרצה בתום המישחק בין מכבי תל אביב לריאל מדריד.

מיין. ירדו להדרה-הלבשה מחייכים, צוה לים. התרגשו עד כדי כך מהתוצאה (85:94), שהתחלנו להתנשק בינינו. רק השמפניה היתה חסרה. מי חלם שנצח את ריאל מדריד בהפרש של תשע נקודות?!

„זה יהיה

היום שלי!“

בִּיְדֵיהֶם הפכנו שוב לאלילים. במישחק נגד מובילגירג' וארזה גידפו וקיללו אותנו. עכשיו כולם מרימים אותנו על הכתפיים. מידאליהו המשכנו, עם החברות, למלון פאל, שם סעדנו יחד עם כדורסלני ריאל מדריד. הספרדים עשו רושם של מפסידים בכבוד, אך די היו שקועים באירועי המישחק, שהוציא אותם מהמשך המאבק על שני המקומות הראשונים של בית הגמר. שם כבר היתה שמפניה. שתינו, אכלנו, סוף־סוף קרענו להם את התחת. אני מתכוון לקריעה פסיי כולוגית. ריאל אכלה אותה! מכוה מישחק אפשר ממש להשתגע.

עכשיו, עם האוהל בא התיאבון. ב־17 בחודש זה נפגוש את הרוסים. לפני כארבע שנים הייתי שותף לניצחונה של גיברת־הנזער על הרוסים. אני לא־כל־כך חושש מהם. ה־17 בפברואר הוא יום־הולדת. ביום המישחק אהיה בן 23. זה חייב להיות היום של מכבי. זה חייב להיות היום שלי!“

גם בהם. עוברים אחד על־יד השני ותוקעים כף, ואז המישחק נפתח. ישבתי על הספסל, דרוך כמו קפיץ. לקראת אמצע המחצית הכניס אותי רלף קליין, לשחק. עכשיו, לא חשבתי על כלום. לא על החבר'ה, על המישפחה או על יותר ממיליון הצופים שחגגים בי. אב הייתי חושב על כל הדברים האלה. הייתי מקבל התקף־לב. רק שמעתי את הקהל. נידמה היה לי שהוא כאילו דוחף אותי. לקראת סוף המחצית הראשונה קלעתי שתיים, ארבע נקודות, ואמרתי ב־ליבי: „זה היום שלי“, ואז, שתי החטאות ושתי פריצות פזיזות, ומצאתי את עצמי בחוץ. „שוב אותה ההרגשה. שוב אותה ציפייה לקבל צ'אנס לעלות למיגרש.“

ההפסקה הצילה אותי. מחשבה אחת רצה במוחי: למרות שריאל מובילה בהפסקה, אנחנו יורדים מנצחים. הרגשתי שהראש שלי יוחר מדי עמוס. כמה שניית לפני המחצית השנייה ביצעתי תרגיל־מדיטציה.

„במחצית השנייה רלף קליין, העדיף, רוב הזמן, לתת לטל לשחק במקומו. הייתי קצת פזיז, אולי ביגלל המעמד וביגלל הביטחון שאבד לי בקליעה לסל. קלעתי רק 11 נקודות. שריקת־הסיום הוציאה את כל המתח החוצה. עוד לא ראיתי כוה קרנבל, כוה קהל מתפרץ. הכל התרחש באופן ספונטאני. מישהו הרים אותי על הכתפיים ואמר לי לתקוע בחצוצרה. לא חשבתי פעמיים. כולם היו שיכורים, ולא

מיקי ברקוביץ נראה בתום המישחק נוטל חצוצרה של אחד האוהדים, כדי להשתתף במקלה. מיקי, שב־17 בפברואר ימלאו לו 23 שנים בלבד, עשוי להינשא בחודשים הקרובים לחברתו, שלי. ה־17 בחודש יהיה היום ההיסטורי שבו תתמודד מכבי תל אביב נגד צ.ס.ק.א. מוסקבה.

פשוט אין לי זמן. אם הייתי במקום האמר ריקאים בקבוצה, הייתי הולך כל בוקר להתאמן בקליעה. מרבית האמריקאים במכבי קמים בצהריים והולכים לים. הם חיים מהכדורסל, אני לא! אני אפילו עובד עבודה פיסית. אריוות.

„דקות אחדות לפני שבע־ושלושים נפ־רדתי משלי ומהורי. ב־19.30, כל הקבוצה בחדר־ההלבשה. נכנסתי לחדר־ההלבשה, לקול מטר של קריאות־עידוד.

„חדר־ההלבשה הקבוצה דומה קצת למחלקה צבאית. כל אחד מקבל את הציוד האישי שלו מאמנון, האפסנאי שלנו. רלף קליין מעביר הרצאה טאקטית קצרה. כל אחד יודע כבר את תפקידו בעליפה, אבל קליין חוזר שוב ושוב. הוא מסביר בעזרת לוח וגיר, אני, כמובן, לא עליתי בחמישייה הפותחת. את זה כבר ידעתי ימים אחדים לפניכן. ברורדי עלה במקומו. רלף אמר לי בכל־זאת, שכשנאני אעלה לשחק אני צריך לשמור על בראבנדר, הכוכב הספי רדי־אמריקאי של ריאל מדריד.

„שמונה וכמה דקות, ואני עולה למיגרש. הריצה והקליעות לסל מפילות את המתח. עליתי בהרגשה שהערב אנחנו מוכרחים לנצח. איך בדיוק, לא ידעתי. מה שידעתי זה שאנחנו רק הולכים לתת פייט לא־נורמלי. וזה יהיה הסוף שלנו אם נפסיד. עשינו יותר מדי בושות נגד האיטלקים. לפני כדור־הפתיחה הסתכלתי על מוטי ארואסטי ושוקי שוורץ. ההתרגשות אחזה

תקיעה גדולה

את שלי. חברתי. ניסיתי להירגע איתה, וגם זה לא הלך. ראו אותי אנשים ברחוב ואיחלו לי כל מיני איחולים. שלא תעשו בושות כמו בפעם שעברה, אמר לי גימנר זיסט. הרחוב כפה עלי את המתח. לא הייתי מסוגל להשתחרר ממנו. חזרתי הביתה.

„כמו במחלקה

צבאית!“

בִּיְסִיתִי להירדם קצת. לא הצ־לחתי. פתחתי את מערכת הסטריאו שלי, קצת לשכוח מהכול. להיות רק עם עצמי. סגרתי את המערכת ושוב ניסיתי להירדם. ישנתי שעה, והתעוררתי בשעה ארבע. המתח כבר הרקיע שהקים. ירדתי מהבית, התחלתי קצת לטייל. לקראת השעה חמש עליתי שוב הביתה. נכנסתי לעשות מיקלחת ולהתכוון לערב. בשעה שבע נסעתי להביא את הורי (אין להם רכב) למישחק. גם שלי הצטרפה.

„לא רק לפני המישחק ממש חשבתי על הירידה בכושרי, אלא בכלל לעתים קרובות בזמן האחרון. האמת היא, שאני עסוק בעסק החדש שלי (חברה לשיווק מוצרי־ספורט) שאליו נכנסתי בשותפות עם טל ברודי. הייתי רוצה להתאמן מדי בוקר, אבל אני לא יכול. רובצים עלי חובות. אני נקרע, למעשה, בין הבינוס לכדורסל.

